

הבטחת רבינו,
מי שישתדל
בהדפסת
ספריו יהיה
לו המזכיר
למחזיק

הארי הדי

פנינים נפלאים מתורתו של

המזהר אל צינץ

הגאון הפלאי לייב צינץ זי"ע מפלאצק
גיליון של"א, פרשת עקב תשפ"ה

מכון לחוצאה חרשה ומפוארת
של ספרי מהרא"ל צינץ זי"ע

ת.ד. 3498 אשדוד 77134
טל': 08-8648989
פקס: 08-8648686
tzintz@tzintz.org

אף ב"לכך" אל תחזיק עצמך לצדיק

אל תאמר בלבבך וגו' בצדקתי הביאני ה' לרשת את הארץ הזאת (ט, ד).

ודאי שאל לו לאדם להחזיק עצמו לצדיק, שהרי אמרו חז"ל (נדה ל, ב): "אפילו כל העולם אומרים לך צדיק אתה, היה בעיניך כרשע". נמצא שאף אם באמת האדם צדיק, אין לו לומר זאת, אבל בלבו עלול הוא לחשוב כי צדיק הינו.

על כך אומרת התורה: "אל תאמר בלבבך", לא רק בפניך, אלא גם 'בליבך' עליך לדעת את האמת ולא רק כענווה "כי לא בצדקתך וביישר לבבך אתה בא לרשת את ארצם", כי האמת היא - "עם קשה עורף אתה".

מלא העומר

לא הזכיר את קרה - כדי שלא לבייש את בניו וצאצאיו

ואשר עשה לדתן ולאבירם וגו' (יא, ו).

מדוע לא הזכיר משה רבינו בדבריו גם את קורח עצמו.

אלא משה רבינו ע"ה בא ללמדנו מוסר השכל כיצד יש להוכיח את הכלל. יש להקפיד בעת התוכחה שלא לגרום בושה לאחד מהנוכחים. לכן, כיון שבני קורח לא מתו, לא הזכיר משה את מעשה קורח, כדי שלא לבייש את בניו השומעים.

אך דתן ואבירם שלא נותר כל זכר מהם שהרי נאמר "וַתִּבְלַעם וְאֵת בְּנֵיהֶם וְאֵת אֶהֱלֵיהֶם" לא היתה כל מניעה להזכיר גנותם.

מלא העומר

הקללה תינתן על מי שיקלל בסתר את ישראל

והסיר ה' ממך כל חלי וכל מדוי מצרים הרעים אשר ידעת לא ישימם בך ונתנם בכל שונאך (ז, טו).

לכאורה יש להבין מי הם השונאים המדוברים, הלא לפני כן נאמר 'ברוך תהיה מכל העמים'.

ויש לפרש על פי דברי המדרש, שרבקה היתה עקרה עד שהתפלל עליה יצחק, כדי שלא יאמר לבן שברכתו - 'אחתנו אתה ה'י לאלפי רבבך, עשתה פירות. מעתה, יכול איפוא גוי לברך את בני ישראל, אך בליבו הוא מתכוון שהברכות כלל לא יחולו, ולהיפך. וכשישאלוהו מפני מה לא נתקיימו ברכותיו, ישיב שכן היא הדרך שברכות הגויים לישראל אינם מתקיימות כדי שלא יוכלו להתפאר בזה.

ולכן אמר הכתוב שבמקרה כזה - ונתנם בכל שונאך - לאלו שאינם ניכרים ונראים כשונאים. שכן גוי המברך ובליבו צופן קללה, תנתן בו הקללה, ויהיה זה לאות ולמופת שה' יודע את אשר בליבו.

מלא העומר

החסדים הגדולים בעת יציאת מצרים

המסת הגדלת אשר ראו עיניך וגו' (ז, טו).

בהפיכת סדום והוזהרו לוט ואשתו ובנותיו, לא להביט לאחוריהם, כיון שלא בזכות עצמם ניצלו, אלא בזכות אברהם. ולכן לא היו זכאים לראות בעונשם של אנשי סדום.

אך ביציאת מצרים הגדיל הקב"ה חסדו עם ישראל והראה להם אותות אשר עשה, וזהו "המסות הגדלת אשר ראו עיניך".

מלא העומר

על דרך הדרוש

דקדוקי מצווה מעידים על קיום המצוות מתוך אהבת ה'

נתן תחושת שביעה מלאה, שכן נאמר שטעמו היה כ"פת במדבר" אך לא בהכרח השביע באופן פיזי. במצב כזה, על פי הדין המקורי מהתורה, לא הייתה חובה לברך ברכת המזון. אלא שמשה רבנו, מתוך רצון להדר במצווה, תיקן שעם ישראל ידקדק ויחוש שובע גם מאכילת המן, ובכך יחייב את עצמו בברכת המזון.

הדקדוק במצוות מעיד על כך שאנו מקיימים אותן לא מתוך כורח או חיוב בלבד, אלא מתוך רצון עמוק ואהבה. כאשר יהודי מחפש דרכים להוסיף קיום מצוות מעבר לדין הבסיסי, הוא מראה בכך שהמצוות יקרות לו, והוא מתאמץ בהן מרצונו החופשי. האפשרות להדר במצוות היא למעשה חסד גדול שה' העניק לנו, שכן היא מאפשרת לנו להוכיח לו את אהבתנו.

על יסוד זה, אפשר להבין את תשובת הקב"ה למלאכים. הכתוב "אשר לא ישא פנים" מתייחס למצב של עבודת ה' מתוך יראה, שבו ה' נוהג על פי מידת הדין. במצב כזה, הוא אכן אינו נוהג לפניו משורת הדין. אך כאשר עם ישראל מוסיף על החובה המקורית ומדקדק במצוות מתוך אהבה, ה' מגיב במידה כנגד מידה. הוא מכיר בכך שישראל עושים מעשה שהוא מעבר לנדרש, ובתמורה גם הוא נוהג עמם לפניו משורת הדין, כפי שנאמר "יִשְׂאָה ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ". כך, דקדוקי המצוות של ישראל הם למעשה הבסיס ליחס המיוחד של ה' אליהם.

בפסוק נאמר: "וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ", המצווה המפורשת היא לברך ברכת המזון רק לאחר שביעה.

במסכת ברכות (כ, ב), אנו מוצאים סיפור מפורסם על המלאכים, שטענו בפני הקב"ה על התנהגותו כלפי ישראל. המלאכים אמרו: "רבונו של עולם, כתוב בתורתך (בפרשתנו י, יז) 'אֲשֶׁר לֹא יִשָּׂא פָנָיו וְלֹא יִקַּח שֹׁחַד', ואתה נושא לישראל פנים, שנאמר (במדבר ו, כו) 'יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ'". הקב"ה השיב להם תשובה מפתיעה, המצביעה על היחס המיוחד שיש לו לישראל: "וכי לא אשא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה, 'וְאָכַלְתָּ וְשָׂבַעְתָּ וּבֵרַכְתָּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ', והם מדקדקים על עצמם לברך, אפילו עד כזית ועד כביצה".

תשובה זו מעוררת שאלות. ראשית, כיצד תשובה שעוסקת בדקדוקי ברכת המזון יכולה להסביר את טענתם של המלאכים על נשיאת פנים? שנית, מדוע בכלל נוהגים לדקדק ולברך ברכת המזון על אכילת כזית או כביצה, הרי המצווה המפורשת מהתורה היא לברך רק לאחר שביעה? הדבר עלול להיראות כמנוגד להלכה, שכן ברכה ללא חיוב היא ברכה לבטלה.

הסבר עמוק לדבר נמצא בדברי חז"ל (ברכות מח, ב), שם נאמר שמשה רבנו תיקן לישראל את ברכת 'הזן' בשעה שירד המן. המן לא

נפלאות המהרא"ל צינץ

לרגל המהדורה המחודשת של "שמחת יו"ט" ב"כ על מסכת ביצה שכבר עלה על מכבש הדפוס, נביא בזה חלק מן ההסכמות על הספר

הקדמה המו"ל

אנכי לה' אשירה, אומרה לאלהי יעקב, אשר עד כה עזרתי להשתעשע בשמחה של מצוה שמחת יום טוב אין טוב אלא תורה מפוארה, דברים עתיקים, שבעתים מזוקקים, מה עז מאר"י ומה מתוק מדבש, ונופת צופים, הי ניהו ארי דבי עילאה שר התורה הגאון מוהרא"ל צינץ מפלאצק זצוקלה"ה, אשר בחיבוריו הקדושים גליא לדרעיה ונפל נהורא בבי מדרשא, וגם מורי חמי זצ"ל כבוד המנוח המופלג בתורה וביראתו הקודמת לחכמתו כש"ת מוהר"ר מנחם ז"ל, זה ינחמנו מעצבון ידיו נפש עמלה לילה כיום יאיר לו, כחשיכה כאורה, עודנו בחיים כלתה נפשו וחשב מלאכת מחשבת להעלות על מזבח הדפוס ספרי הגאון הנ"ל, ובמתן דמים המעכב, מנה כפול של קודש, בשתיים ועלתה לו, ולמראה עיני חכמים זה הספר שמחת יום טוב כסו פניו חרולים, ועלו בו קמשונים, ערב"ה כל שמחה נתרבר רגשת עפר במים הנאמנים, דרכי ציון המצויינים בהלכה אבילות מבלי באי בסדר מוע"ד חוסמת את העוברים לבלתי עבור בין הגזרים, ומגלגלין זכות על ידי זכאי כי מצאתי את שאהבה נפשי האברך המופלג השנון מו"ה אליקים געציל בהרב הגאון המנוח מו"ה שלמה הילל מוצדפ"ק, והראה לי שפוני טמוני חבילות כתבים מהגאון המחבר זצ"ל, ובתוכם כמו מהדורי בתרא על מסכת ביצה יקרות מפז ומפנינים, מזהב ואדרכמונים לרוות צמאוני ותשוקתי מאז לתאו למטעמותיו וללקוט טלי אורותיו אורתי כגבר חלצי ואמרתי עת לעשות לה' לסקה המסילה ולהרים המכשולות מן הספר ולהוסיף נופך ספיר, והיה העקוב למישור, יפוצו מעינות חכמתו, ואין הקומץ משביע את האר"י, עשינו סמוכים וחיבור לטהרה לחבר את האהל להיות אחד.

אחינו בני ישראל התעוררו לקול ארי שבחבורה כאשר חקוק על מצבת קדשו אמירה נעימא כתיבה יחיבא, אשר עיני כל ישרון להיות דובב שפתי ישינים, ולהוציא לאור עולם הכתבים הבלויים אחרי בלותם, להעלות להם עדנה, והעושים והמעשים יתברכון מאלקי המערכה, כאשר הגיע על ככה, שפע חיים והצלחה, יראו זרע יאריכו ימים, ויבלו ימיהם ושנותיהם בטוב ובנעימים, דשנים ורעננים, ואנכי מה אעשה ואין בלשוני מלה, אבל רוח כהה תחת מעטה תהלה, איך אעלה אל אבי, ואין בידי טובי, כרוז קרא בחיל כחש מעשה זית, עור ופסח לא יבא אל הבית, ואני תפלה מבלי להדיחני, אחר הדלת והמזוזה יושם זכרוני.

העלוב יעקב בלא"ה המנוח מוהר"מ ז"ל

דברי המביא לבית הדפוס

(הוצאה ראשונה)

יתברך היוצר וישתבח הבורא אשר לזה הגיעני, ולהסתפח לאחת מהכהונות לשרת בקודש הביאני, סתרי לבבי לא אכחד את אשר נדרתי, פחד פחדתי בעת חליי אמרתי נגזרתי, מכתב מצבת הגאון המנוח המחבר נזכרתי, שם שם מבטח לאיש אשר ספריו יוציא לאור, הוא יהיה לו למליץ יושר לפני יוצר אור,

וחכותו וצללה"ה עמדה לי כי מחליי קמתי, אז אמרתי עת לעשות כאשר דמיתי, ואתם בני אל חי, חנוני חנוני וקנו את הספר הזה ולא תחסו לכספיים, ולעד יעמוד שמיכם, וזכות הגאון המחבר יעמוד בעדכם, ולא תמיש התורה מפיהם ומפי זרעכם.

כ"ד משה יוסף קאוומאן

לא יחל דברו ככל היצא מפיו לפ"ק

הסכמות

כבוד אדמו"ר הרב הגאון הגדול הצדיק המפורסם פאר הדור מאור הגולה קש"ת מו"ה חיים אלעזר וואקס שליט"א בעהמ"ח ספרי שו"ת נפש חיה האבד"ק קאליש, ועתה איתן מושבו פה ק"ק ווארשא יע"א.

כן בא לפני האברך המופלג היקר מו"ה אליקים געציל נ"י, בהרב הגאון מו"ה שלמה הילל וצללה"ה מו"ץ דפ"ק, ובידו מגילת ספר כתוב הדר אשר יגע עצמו ללקט שושנים עוד חידושי מסכת ביצה מכת"י הגאון המחבר ז"ל, אשר לא נדפסו בפעם ראשונה, וברצונו לחבר את האהל להיות אחד ונפשו אותה ויעש להביא אותם לבית הדפוס יחד עם הספר שמחת יום טוב אשר נדפס זה לערך ארבעים שנה, וגם הגיהו אותו היטב מכל הקמשונים אשר עלו בו בראשונה ובודאי שארית ישראל לא יעשו עולה, ואך למותר הוא לגדור גדר, ונוצר תאנה יאכל פריה, ואמינא לפעלא טבא יישר חילו וזכות הגאון הקדוש המחבר ז"ל יעמוד לכל המתנדבים בעם לקחת החיבור הזה בכסף מלא ומהראוי לסייע את המופלג המעתיק הנ"ל לדבר מצוה הגדולה. ולראיה באעה"ח יום כ"ב מנחם אב תרמ"א לפ"ק פה"ק ווארשא יע"א.

חיים אלעזר וואקס

פניני ישועות

שמאות - מעבר לכל דמיון

העבודה המדוקדקים שלו. נוכחותו לבדה יצרה תחושה של רצינות ואי-התפשרות, והבנקים סמכו על הערכותיו בעיניים עצומות. עבודתו הייתה מדויקת להפליא, וחווה דעתו הייתה נחשבת למילה האחרונה.

והנה, הפלא לא איחר לבוא. זמן קצר לאחר התרומה והבקשה המיוחדת, חווה ע. קראוס ישועה יוצאת דופן שחרגה מכל ציפיה. שמאות הדירה שקיבל הייתה גבוהה ביותר מ-2,300,000 ש"ח מהסכום הרגיל - סכום שהיה גבוה בהרבה מכל מה שציפה לו, וכמעט בגדר נס גלוי. התוצאה המרשימה הותירה אותו פעור פה, והוא חש תחושת הכרת הטוב עמוקה.

"לא חלמתי על כזה דבר", אמר בהתרגשות, "זה ממש מעבר לכל דמיון. הישועה הזו היא עדות חיה לכוחה של הסגולה, ולהבטחת הצדיק שעומדת במלואה. אפשר ורצוי לפרסם את הסיפור הזה, כדי שגם אחרים יראו את כוחה של סגולה זו ויזכו לישועות בזכות הצדיק המהרא"ל צינץ."

ע. קראוס, איש יקר ששמו הולך לפניו, תרם למכון המהרא"ל צינץ לא פעם ולא פעמיים. הוא הכיר מקרוב את סגולתו הנפלאה של הצדיק, שהבטיח כי כל מי שסייע בהדפסת ספריו הקדושים, יזכה לישועה מן השמיים. עקיבא, שחווה בעבר כבר מספר ישועות בזכות תרומותיו למכון, ידע שזו הדרך הנכונה לפעול כאשר עומדים בפניו אתגרים גדולים, ובטח שזו סגולה מוכחת במצבים שהיו נראים בלתי הפיכים.

הפעם, פנה ע. קראוס למכון עם בקשה מיוחדת וישועה ספציפית: הוא נזקק לשמאות דירה עבור לקיחת משכנתא, וביקש שיזכירו את שמו על ציון הצדיק ויפעלו למענו, בתקווה שהשמאות תהיה גבוהה באופן משמעותי, מעל למקובל. הוא ציפה לברכה והצלחה בענייניו הכספיים, אך לא העלה על דעתו את גודל הנס שעתידי להתרחש.

השמאי, אדם ידוע במקצועיותו ובקשיחותו, לא היה ידוע כמי שמתפשר על קביעותיו. הוא בחן כל פרט בקפדנות יתרה, ומעולם לא סטה מנהלי

להשתתפות בהדפסת הספרים לקיום
צוואתו של הגאון זי"ע ולזכות בהבטחתו
08-864-89-89